

ERKAN KOLÇAKKÖSTENDİL

MUKADDERAT

© KARAKARGA YAYINLARI 190

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

MUKADDERAT

Erkan Kolçakköstendil

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Yayına Hazırlayan: Murat Nedim

Editör: Başak Tan

Görsel Yönetmen: Sedat Gösterikli

İllüstrasyonlar: M. K. Perker

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1-3. Baskı: Ocak 2019

4. Baskı: Şubat 2019

5-6. Baskı: Şubat 2019

ISBN: 978-605-2241-85-1

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalioglu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

Nebahat Çorapçioęlu'nun anısına...

*Bir hayalin kağıda basılmasında,
filme alınmasında kısacası elle tutulur hale gelip
bir sonraki güne kalmasında emeięi geçen yol
arkadařlarıma sonsuz teřekkür ederim.*

MUKADDERAT

Mukadderat

Köken: Arapça

1- Yazgı

2- İnsanla ve her şeyle ilgili bütün olan bitenleri, olmakta olanları ve gelecekte olacakları önceden ve değişmeyecek bir biçimde düzenlediğine inanılan doğaüstü güç.

Bir tiyatro sahnesi gibi açılan ölüm karanlığındaki perdenin ardından “Sen de başarısız oldun!” diyerek, Can Alıcılar’ın Başkanı tok sesiyle gürledi. Tehditkâr ve sinirliydi. Odasının duvarına cehennem ateşinin kor alevi yansırken ortam buzdan keskin ve alev alaz lavdan soğuktu. Başkan, her zamanki kar beyazı takım elbisesi içinde, ihtişamlı koltuğunda oturuyor, memnuniyetsizlikle sol elindeki asasını, insanın ruhunu parçalayan kara parlak zemin üstünde döndürüyordu. Tam karşısındaki, utanç içindeki Can Alıcı’yı süzüyordu ama Can Alıcı ona bakamıyordu bile.

“Söyleyecek bir şeyin var mı?” diye yine sordu Başkan.

Siyah takım elbisesi içindeki başı öne eğik olan Can Alıcı söze girmede. İki adım öne gelerek, boynundaki kurukafalı altın kolyesini çıkardı. Bu kolye ona yüzyıllar önce “can alma” yeteneği üflendiğinde lütfedilmişti ve artık can alamıyordu. Kolyesini teslim etmeliydi. Vakur bir edayla çıkardığı kolyeyi altın kâseye bıraktı. Yine başı öne eğik, arkasını dönmeden Başkan’ın huzurundan geri çekildi. Üzgündü, hem de çok. Bu vakitten sonra başına ne geleceğini çok iyi biliyordu. Bir toz bulutu olarak ruhani gücü dağılacaktı. Başını acıyla iki yana salladı. Başkan, eliyle çıkabilirsin işareti yaparak “Artık gidebilirsin,” dedi. Can Alıcı, cehennem alevi gölgelerinin duvarlarda raks ettiği odadan kemiklerine kadar işlemiş

dondurucu soğğun ıstırabıyla titreyerek çıktı.

Henüz kendisine “can alıcılık” yeteneği bahşedilmemiş beyaz gömleğine siyah atkısını dolamış olan Çırak Can Alıcı, Başkan’a dönerek masumane bir utançla söze girdi.

“Efendim, sizce neden başaramıyorlar?”

“Bu kadın... Evet, bu kadın, son beş yılda tam yedi Can Alıcı’mızı atlattı ve onlara sorduğumda söyleyecek hiçbir şeyleri yoktu” dedi Başkan.

“Peki, ne yapacaksınız efendim?” diyerek çırak Can Alıcı tekrar sordu.

“Sanırım ‘O’nu çağıracağım!”

“Kimi efendim?” diye sordu çırak Can Alıcı. Hem meraklanmıştı hem de çok soru sorduğu için çekinmişti. Lakin Başkan’ın sevdiği çıraklardan biriydi. Gelecek vaat ediyordu, kariyerinde birdenbire yükselebilir, birçok canın ruhunu teslim alabilirdi. Bu sebeple Başkan’ın yanına kadar ulaşp onunla sohbet imkânı bulabilen ender çıraklardan biriydi. Diğer çırakların birçoğu “dünya” denilen yere gönderilip Usta Can Alıcılar tarafından yetiştiriliyordu. Bazıları tam olarak ham idi, bazıları pişmemişti. Bazıları ise hiç “Ol”amıyor ve zehri şerbet eyliyordu. Bu Çırak’ın şimdiye kadar hiç ustası olmamıştı. Başkan, Çırak’ın sorusu karşısında bir müddet sessiz kaldı ve derin bir iç geçirip barut kıvamındaki ses tonuyla konuşmaya devam etti. “O ki; kaza ve suikast ölümlerinin en iyisidir. Yüzyıllardır aldığı görevlerde başarısızlığı yok denecek kadar azdır,” diyerek konuyu kapatmayı yeğledi. Elini kaldırdı. Kara ölüm perdesi de cırağın yüzüne kapandı.

SESSİZLİK...

“Yanlış efendim! Çok yanlış!” diyerek yine küstahça ve umarsızca birini azarlıyordu Bilen Adam.

Orta boylu, kel kafalı, top sakallı Bilen Adam, her zaman olduğu gibi hafif sinirliydi ve küstahlığı paçalarından akıyordu. Yuvarlak tel gözlüklerinin ardından azarladığı ev hanımıyla neredeyse burun burunaydı. Kadıncağızın 7-8 yaşlarındaki oğlu ise salonun bir ucunda yere bağdaş kurmuş, halının üzerinde oyuncak arabasıyla oynuyordu.

“Yanlışşışışı!” diye yine diretti Bilen Adam, her zaman olduğu gibi.

“Efendim?” diye sordu ev hanımı, hem şaşırmış hem de endişeliydi.

“Yavrucağınızın bu halı üzerinde oynaması yanlış!”

Kadın, yan gözle tekrardan oğluna baktı. Hem adamdan korkuyor, hem de annelik içgüdüleriyle oğluna karşı ne yanlış yapmış olabileceği tahayyül etmeye çalışıyordu. Çocuğun kimin konuştuğu ve ne konuştukları ile ilgisi yoktu. Her çocuk gibi “vır vırrr vırrrrrrrr” sesleriyle oyuncak arabasıyla oynamaya devam ediyordu. Bilen Adam konuşmasını sürdürdü: “Eğer dikkatli gözlerle bakacak olursanız, oğlunuzun arabayı ileri-geri her çekişinde halıdan kalkan bir miktar toz tabakasının soluduğumuz havaya

karıştığını görebiliriz. Ayrıca çocuğunuzun, içinde mikrop ve bakteri bulunan bu havayı teneffüs etmesi normal şartlar altında kabul edilemez.”

Çok biliyordu. Her şeyi o biliyordu. Kadının, Bilen Adam’ı can kulağıyla dinlemekten başka çaresi yoktu. Elindeki toz bezini nereye koyacağını şaşırdı. Omuzlarına düşmüş eşarbını düzeltti. Ne cevap vereceğini bilmiyordu. Bilen Adam, sonu gelmez bilmişliği-ni sürdürmeden önce çocuğu halıdan kaldırıp, bir öğretmen edasıyla ufaklığın başını okşadı.

“Solunum yolları tıkanırsa... Bu, yavrucağın ölümüne bile sebep olabilir,” dedi.

Kadın bu sefer gerçekten korktu. İstemdişi iç çekip “Hiiiiyy” diyebilirdi. Yumruk yaptığı eliyle tahtaya vurur gibi, dişlerine tıklattı. Batıl itikati kuvvetli, inançlı bir kadın olduğu anlaşıldı. Bilen Adam, bu hareketi görünce dayanamadı.

“Yapma! Hurafe bunlar!” diye söze girdi Bilen Adam ve devam etti, “Konumuza dönersek. Ne diyordum? Hee! O zaman biz ne yapmalıyız? Ya bu yavrucağa yeni bir oyun alanı yaratmalı ya da halımızı bakteri ve mikroplardan iyice arındırmalıyız. Şimdi gelin hep beraber tekrar edelim.”

Bilen Adam, çocuğu annesinin eline tutuşturdu. Kadının ve çocuğun tam karşısına geçti. Bilen Adam ve ev hanımı aynı anda konuşmaya başladı. Salondan saçmalıklar silsilesi bir kakofoni yükseldi.

“Halımızı bakterilerden-den-den-den... Mikroplardan-dan-dan-dan... İyice arındıracağız-ğız-ğız-ğız-ğız. Ya da bu çocuğa-ğa-ğa-ğa... Başka bir oyun alanı yaratacağız-ğız-ğız-ğız! Unut-mu-yo-ruz-ruz-ruz!”

YANKILANDI.

Başkan'ın karşısında bu sefer siyah takım elbisesi üzerine tam oturan, insani açıdan bakıldığında son derece yakışıklı, hafif kirli sakallı, gözlerinden metanet ve kararlılık saçan başka bir Can Alıcı pürdikkat kesilmişti. Bu Can Alıcı'nın bambaşka bir karizması vardı. Eğer kadınlar onu görebilse, Can Alıcı'nın koluna girip nereye gittiklerini bilmeden çok rahat ölüme uçabilirlerdi. Sert yüz ifadesi, köşeli çenesi, verilen tüm görevlere hazır hali ve özgüveni dikkat çekiyordu. Sadece insanın ruhuna nakşeden o uhrevi bakışlarıyla bile can alabilirdi. Başkan'la göz gözeydiler. Bu hemen hemen imkânsız bir durumdu. Başkan'la göz göze gelebilen yoktu. Çıraklar ve diğer Can Alıcılar arasında efsanevi bir kişilik olarak görülen Can Alıcı, Başkan'a dikkat kesildi. Yeni görevini bekliyordu. Başkan söze girmeden önce, mekânın sessizliği kulakları parçalıyordu.

“Seni böyle bir olay için davet etmezdim ama bu ‘kadın’ sınırları aştı. Yedi Can Alıcı’mızı yitirdik,” dedi ve duraksadı. Can Alıcı, dua eden bir mümin gibi sanki Tanrı’ya bakarmışçasına başını odanın sonsuz boşluğunda yukarı kaldırdı.

“O’nun tarafından gelen her emir bizim için bir görevdir,” dedi. Başkan, emrindeki Can Alıcı’sının hareketini, sözünü onayladı ve söze girdi.